

Una vida per omplir

La vida de tots els mortals està marcada per pautes que repetim i ensenyem als nostres fills o a les persones que volem que tinguin una existència més fàcil. Aquesta és la principal diferència entre les persones del carrer i els genis, les persones que canvien la direcció de la seva vida i la dels altres, i que tenen una gran importància per què són recordats. El cas de Narcís Monturiol i Estarriol (Figueres, 1819-Barcelona, 1885), potser no és l'exemple més conegut o el més representatiu de vida triomfant, però sí que és un clar exemple d'una persona que pensava coses corresponents a altres temps.

Tot i que va ser el segon de cinc fills, la seva família tenia calers, gràcies al seu pare, el boter del poble. La seva perícia intel·lectual s'hauria pogut perdre ja que a la seva època el segon fill estava destinat als estudis religiosos, però, tot i que va aprendre el llatí, va voler ser advocat. Tots els estudis els va fer a la Universitat de Cervera, l'única de Catalunya, en aquells temps. Però, com tants joves cultes de la seva època, es va interessar per la política, per idees d'un món més unit i amb més igualtat i democràcia, (tot això va arribar de la Revolució Francesa), que s'havia acabat feia uns trenta anys i que els reis volien fer oblidar. El rei d'Espanya també volia acabar amb aquestes idees, hi posava molta atenció en els desitjos independentistes de Catalunya.

Tot i això va ingressar amb un grup d'amics en el partit Republicà, i va iniciar la publicació del diari "El Republicano".

Al marge de tots aquests actes, la seva faceta d'inventor és la més famosa. Va inventar el submarí, a partir de la mort d'un home ofegat, intentant recollir corall. Però tot i la gran innovació, l'Estat no li va finançar l'invent i ningú va creure que fos un esdeveniment important. I com tants altres genis, la gent va pensar en ell com un boig. Va morir arruïnat als carrers de Barcelona.